

จดหมายถึงบรรณาธิการ

ไยหินยังน่ากลัว !

เรียน บรรณาธิการธรรมชาติเวชสาร

ผมได้อ่านจดหมายถึงบรรณาธิการของอาจารย์ หมอรังสรรค์ ปุษปาคม ๒ ฉบับที่ลงพิมพ์ในธรรมชาติเวชสารฉบับเดือนกันยายน-ธันวาคม ๒๕๖๐ หน้า ๔๕๑ และ ๔๕๒ ทำให้ตระหนักถึงความน่ากลัวของไยหินยังไม่หมดไปจากประเทศไทย จดหมายฉบับแรกของท่านอาจารย์ช่วยเตือนว่าโรคเหตุไยหิน (โรคปอดไยหิน - แอสเบลโทสิส) ยังพบได้ในประเทศไทย และยังมีแหล่งไยหินเป็นสาเหตุโรคไยหินอยู่ แต่ไม่ค่อยได้กล่าวถึงกัน น่าจะเป็นเพราะไม่มีผู้ยืนยันรายงานเมื่อพบโรค หรือไม่ได้วินิจฉัย

จดหมายฉบับที่ ๒ ยิ่งน่ากลัว เพราะมีข้อมูลสำคัญว่าโรคเนื้องอกเยื่อเลื่อมเหตุไยหิน ยังพบได้ทั่วโลกถ้าตั้งใจวินิจฉัย และพบหลังสัมผัสตัวก่อโรค (ไยหิน) ถึง ๒๐ - ๕๐ ปี ถ้าเป็นเช่นนั้นโรคเนื้องอกเยื่อเลื่อมเหตุไยหินน่าจะพบในประเทศไทยมากกว่าที่ทราบกัน ถ้าตั้งใจวินิจฉัย และจะพบอีกมากมายใน ๒๐ - ๕๐ ปีข้างหน้า เพราะประเทศไทยมีการใช้ไยหินผลิตภัณฑ์มานานหลายสิบปีแล้ว และก็ยังใช้กันอยู่ ยิ่งไปกว่านั้นตัวผลิตภัณฑ์ไยหินเองที่ใช้กันมานาน เช่นหลังคาไยหินที่กายภาพอยู่ในสภาพเสื่อมตามกาลเวลา และเป็นแหล่งของมลภาวะทางอากาศ ดังอ้างไว้ใน Proceedings of the Conference on the Medical Status of ASEAN Countries. Chiang Mai, Thailand; July 28 and 29, 2016 (ภาพหลังคาบ้านที่หน้าปก และคำอธิบายที่หลังปก) ก็อาจเป็นแหล่งไยหินในปอดที่ตรวจพบในคนไทยตลอดมา (รายงานพบครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๘ โดยสมพงศ์ ศรีอำไพ และคณะ จพสท ๒๕๒๘ ; ๖๘: ๑๗๔-๘๒ และรายงานตรวจพบอีก ๓๐ ปีต่อมา ที่มีอุบัติการณ์สูงกว่าที่พบครั้งแรก โดยพิมพ์ิน อินเจริญ และคณะ ที่กำลังลงพิมพ์ในวารสารต่างประเทศ ๒๕๖๑) ดังนั้นถ้าเชื่อว่าไยหินในปอดศพที่ตรวจพบนั้นได้มาจากมลภาวะทางอากาศ ก็แสดงว่ายังคงมีแหล่งไยหินอยู่ในประเทศไทย และโรคเหตุไยหินทุกชนิดก็ยังคงเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาตามวิสัย แม้ว่าจะไม่ค่อยได้รับการวินิจฉัยก็ตาม

นายแพทย์สมเกียรติ ลีลศิริ

คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล